

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 1. szám. 2017. január 1.

Ára 0,80 lej

Áldott új esztendőt kívánunk minden kedves olvasónknak!

Uram, járj előttünk!

„Az én orcám menjen-e veletek,
hogy megnyugtassalak?”
(2Móz 33,14)

Az új esztendő első napjaiban Isten ugyanazzal a kérdéssel fordul hozzánk, mint egykoron Izráel népéhez a pusztai vándorlása során.

Mózes, aki az ígéret földje felé vezeti a választott népet, újabb parancsot kap az indulásra. A nép bálványozása, az aranyborjú körül történtek után azonban Istennek embere elbizonytalanodott, lelkét nyugtalanító érzések töltötték el, félt az ismeretlentől, és feltételhez köti a továbbindulást: „ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!” Jól tudja, merész a kérése. A történetek után egyáltalán nem méltó arra, hogy a nép nevében bármit is kérjen, legkevésbé, hogy feltételeket szabjon Istennek. A nép hűtlensége után Isten joggal mondhatná: engedetlenek és makacsok vagytok, elhagyatottok, menjetek hát saját fejetek után! Mózes mindezekkel tisztában van. A múlt bűnökkel terhelt, a jövő ismeretlen, a jelen pedig rendkívül nyugtalanító. Isten jól ismeri szolgáját, látja szívének zaklatott állapotát, és feltétel nélkül szereti népét, ezért a történetek ellenére is felkínálja segítségét.

Jakab István

(Folytatása a 2. oldalon)

A döntéseknek viselni kell a következményeit

Beszélgetés Kató Béla püspökkel

Ausztráliában járt nemrég Kató Béla püspök, ahol a református gyülekezetek lelkipásztoraival, gondnokaival találkozott. Az ott tapasztalt élményeiről, a kontinensen élő magyarokról, a diaszpórában élők mindennapjairól kérdeztük.

– *Hegedűs Lóránt, Tökés László, Csiha Kálmán és Bölcskei Gusztáv után Kató Béla püspök is Ausztráliába látogatott. Milyen céllal utazott a világ másik felébe?*

– Régóta hívnak az ott szolgáló lelkipásztorok, s mivel korábban szinte hagyományos módon a Kárpát-medencéből egy-egy püspök ellátogatott Ausztráliába, úgy érzem, mandátumom alatt nekem is kötelességem eljutnom oda. Egyrészt azért, mert mind a négy lelkipásztor erdélyi, másrészt azért, mert

nincs egyházszerkezetük, négy egyházmástól külön gyülekezetben élnek. Ez részben szabadságot jelent számukra, de a forrástól, a Kárpát-medencétől távol kerülve, akár veszélyeket is rejthet magában.

– *Milyen gyülekezeteket látogatott meg?*

– Rövid volt az idő, ezért csak Sydney-ben, valamint a brisbane-i

(Folytatása az 5. oldalon)

Nem szűkölködünk 2017-ben sem

Zsolt 23,1

Nagyszerű útmutatás az új esztendő minden napjára. Isten pásztor mivolta nem a múlté, érvényes ma is. Ebben az új esztendőben is a megtapasztalás és az ígéret így olvad egybe, bátorítást és reménységet adva: nem szűkölködöm.

A zsoltáriró visszatekint eltelt éveire, és fölteszi magának a kérdést: kicsoda számomra Isten? Egy életen keresztül Istentől függött, tőle kért és kapott mindent, mégis fontos, hogy újra tisztázza, mit jelent számára Isten.

Visszatekintünk az elmúlt évekre, s feltesszük a kérdést: hogyan jelenik meg Isten szeretete, gondviselése és vezetése a mi életünkben? Mi hogyan viszonyulunk hozzá? Dávid mindezekre választ kapott, és megfogalmazta: pász-

torom az Úr, és ezért nem szűkölködöm. Bennünket is az új esztendő első napjaiban ezzel a szilárd hitvallással akar megajándékozni Isten: nem szűkölködöm, mert a mennyei Pásztor tölti be szükségleteimet.

Szűkölködünk anyagiakban, testiekben és lelkiekben egyaránt. Ez így volt háromezer évvel ezelőtt is, amikor a zsoltáriró élt. Mégis ő ki tudta mondani, hogy nem szűkölködik, mert az Úr volt a pásztor. A mi életünkben is ez az egyetlen megoldás, az Úr töltheti be minden szükségünket.

Szép Eduárd

(Folytatása a 3. oldalon)

Tanulságos igék

Noéről (VI.)

„Amikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben.”

(1Móz 9,14)

Vásárlásaink alkalmával gyakran az a kérdés, hogy arra az árucikkre, amit épp megvásároltunk, mennyi garanciát adnak. Isten is vállal garanciát még akkor is, ha ez a szó így nem szerepel a Bibliában. Ez a garancia a szivárvány, Isten garanciája arra, hogy a világ többet nem fog özönvíz által elpusztulni.

Ez a vers arról szól, hogy Isten újat kezd az özönvíz után Noéval és családjával. Megáldotta őket, és azt a küldetést adta nekik, hogy töltsék be a Földet. Persze mondhatnánk, hogy Isten ígérete elég kellett volna hogy legyen nekik. De a Bibliában azt látjuk, Isten az ő szövetségét mindig megerősíti egy jel által. Ezek az Isten „bónuszai”, mondanánk mai nyelven. Ilyenek a sákramentumok is: a keresztség és az úrvacsora.

Milyen csodálatos, hogy Isten az ígéret mellett szövetséget is köt! Így van ez az emberek közötti kapcsolatokban is. Amikor egy nagyobb értékű tárgyat, házat vagy autót veszünk vagy eladunk, nem elég az, hogy ígéretet teszünk annak kifizetésére, mert adásvételi szerződést is kell írni.

De mi ennek a szövetségnek a tartalma, mi áll a szerződésben? Az, hogy Isten a Földet és a rajta levő életet meg fogja tartani. Nem lesz többé ítélet özönvíz formájában. Ezért adja Is-

ten a szivárványt. És ez garancia nekünk is arra nézve, hogy Isten kegyelmes hozzánk. Milyen jó erre gondolni az év elején és annak minden napján!

A szövetség, amit a szivárvány jelképez, Isten kegyelmének a bizonyítéka. A kegyelem pedig nem más, mint Isten meg nem érdemelt jósága, amivel megbocsátja bűneinket. Ez a szövetség az ő kezdeményezéséből van. Noé ugyanis nem kérte Istent, hogy jelet adjon. De ő adta, és Noé bízhatott abban, hogy a jel igaz, és ráépíthette egész életét. Ez a csoda. Isten az özönvíz után azt mondhatta volna: az ember elbukott, csalódtam benne. Tudom, hogy az özönvíz után sem lesz jobb, az emberek éppúgy fognak vétkezni ezután is. Az emberek fel fogják építeni a Babel tornyát, hogy dicsőséget és nevet szerezzenek maguknak.

Az ember valóban nem változik meg, de Isten igen. Nem azt mondja: a Föld lakosai vétkeztek, ezért jött az özönvíz. Most újra vétkezni fognak, s ezért újra fog jönni az újabb özönvíz. Az ember szíve nem változik meg, de Isten szívében változás történik, mert nem semmisíti meg a Földet, hanem kegyelmes lesz hozzá, és erre még garanciát is ad. Ez a kegyelem, amiért hálát kell adnunk. Bárcsak el tudnánk csendesedni, amikor a szivárványt látjuk, hogy milyen bűnösök vagyunk! És itt ne csak a magunk bűnére gondoljunk, hanem mindarra, ami a világban történik. Ha átgondoljuk, hogy egy nap alatt mennyi bűn történik, akkor tényleg csodának fogjuk tartani, hogy Isten megtartja e világot.

A szövetség azért is különös, mert a későbbiek, amiket Isten Ábrahámval, Mózesrel köt, s amit majd az Újszövetségben Jézus által köt, csak az ő népére vonatkoznak, azokra, akik hisznek. E szövetségben még nincs szó bűnbocsánatról és megváltásról. Ez általános, egyetemes szövetség, amit Isten az egész világgal kötött. Ez azonban nem elégséges ahhoz, hogy boldogan élhessünk. Akkor hát mi a szerepe a szövetségnek? Az, hogy valahányszor a szivárványt látjuk, arra gondolhatunk, hogy Isten nem vette le gondviselő kezét a világról. Értelmet ad minden életnek, ami ezen a Földön van. Azt mondja el, amit a káté így fogalmaz meg:

jövönk pedig kiszámíthatatlan, de Isten mellénk áll, és minket is megkérdez: menjek-e veletek? Legyen a mi válaszuk is egyértelmű és határozott: Uram, járj előttünk, hogy el ne tévelyedjünk!

Isten úgy hallgatta meg imádságunkat, hogy Jézust adta mellénk. Ő nemcsak egy darabon kísér el bennünket, s aztán magunkra hagy, hanem mindennap velünk marad. Őt mindig magunk mellett tudhatjuk akkor is, amikor mindenki más elhagy, amikor már senki nem kísérhet tovább. Tőle sohasem kell elbúcsúzni. Ha kérjük, egész földi utunk során vezetni fog, velünk marad, és utunk végén ígérete szerint vele lehetünk a Paradicsomban. Kérjük tehát énekszóban, imádságban:

Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én erőm oly kevés,
De hol te jársz előttem, nincs rettegés.

Bibliaolvasó kalauz

Január

1.	V	1Thessz 1	Zsolt 34
2.	H	1Thessz 2,1–12	Zsolt 35
3.	K	1Thessz 2,13–16	Zsolt 36
4.	Sze	1Thessz 2,17–20	Zsolt 37,1–20
5.	Cs	1Thessz 3,1–8	Zsolt 37,21–40
6.	P	1Thessz 3,9–13	Zsolt 38
7.	Szo	1Thessz 4,1–8	Zsolt 39
8.	V	1Thessz 4,9–12	Zsolt 40
9.	H	1Thessz 4,13–18	Zsolt 41
10.	K	1Thessz 5,1–11	Zsolt 42
11.	Sze	1Thessz 5,12–22	Zsolt 43
12.	Cs	1Thessz 5,23–28	Zsolt 44
13.	P	2Thessz 1	Zsolt 45
14.	Szo	2Thessz 2,1–12	Zsolt 46
15.	V	2Thessz 2,13–17	Zsolt 47
16.	H	2Thessz 3,1–5	Zsolt 48
17.	K	2Thessz 3,6–15	Zsolt 49
18.	Sze	2Thessz 3,16–18	Zsolt 50
19.	Cs	1Tim 1,1–11	Zsolt 51
20.	P	1Tim 1,12–17	Zsolt 52
21.	Szo	1Tim 1,18–20	Zsolt 53
22.	V	1Tim 2,1–7	Zsolt 54
23.	H	1Tim 2,8–15	Zsolt 55
24.	K	1Tim 3,1–7	Zsolt 56
25.	Sze	1Tim 3,8–13	Zsolt 57
26.	Cs	1Tim 3,14–16	Zsolt 58
27.	P	1Tim 4,1–5	Zsolt 59
28.	Szo	1Tim 4,6–11	Zsolt 60
29.	V	1Tim 4,12–16	Zsolt 61
30.	H	1Tim 5,1–16	Zsolt 62
31.	K	1Tim 5,17–25	Zsolt 63

a világot mintegy kézen tartja és igazgatja. De miért tartja kézben, miért nem semmisíti meg? Azért, hogy az evangéliumot hirdessük, és az emberek megtérhessenek. Azért, hogy a misszió és evangelizáció folytatódjék.

A szivárványt nem csak csodálni kell, a szivárvány parancs és felszólítás: élj az Isten hűségéből! Mert ez a szivárvány megjelent nagypénteken Jézus keresztre fölött is, amikor az ember bűnének a felhője teljességgel elsötétítette az eget. A kereszten a szivárvány szó formájában jelent meg: Atyám, bocsáss meg nekik! Fogadd el áldozatomat az ő bűneikért. S utána elhangzott a második szivárványszó is: elvégeztetett!

Mi az új évben a keresztről jövő szóban kell hinnünk. Lehet, az új évben is sötét felhők fognak tornyosulni életünk felé. De a felhőkön át lássuk meg az ívet, a szivárványt. Most még van felhő, de létezik szivárvány is. Egyszer majd nem lesz felhő, csak szivárvány. Boldogok vagyunk még akkor is, ha felhők jönnek, de a felhőkön megláthatjuk a szivárványt.

Jézust a mennybemenetel alkalmával egy felhő takarta el a tanítványok szeme elől, de egyszer, az idők végén Jézus vissza fog jönni a felhőkön. Mi ebben az új évben is várjuk az Urat. Bizony jövel, Uram Jézus!

Lőrincz István

Uram, járj előttünk!

(Folytatás az 1. oldalról)

Mózes habozás nélkül azt válaszolja: ha Isten orcája nem megy velük, akkor ne is ige tovább őket.

A Gondviselő nélkül nincs értelme elindulni, teljesen értelmetlen tovább vándorolni. Az egész nép újból megtapasztalja, hogy olyan Istenük van, aki kész helyrehozni a megromlott kapcsolatot és újrakezdeni választott népével azt, ami megszakadt.

Milyen nagy kegyelem számunkra is az új esztendőben, hogy kérhetjük Istent: járjon előttünk! Életünk legnagyobb felismerése, hogy nélküle értelmetlen és céltalan az élet. Mi más tudná megnyugtatni zaklatott szívünket, mint az a tudat, hogy nem vagyunk magunkra hagyatva? A mi múltunkban is voltak eltévelyedések, jelenünk sok szempontból nyugtalanító,

Ima a tisztánlátásért

Huszonhat esztendeje Marosvásárhely főtéren gyertyával és könyvvel a kezünkben néma elszántsággal a szívünkben megpróbáltuk tudatni a világgal, mi történt velünk, és ráébreszteni a magyarokat arra, hogy nekünk kötelességünk van. Egy elnyomott nép élni akarásának végső és elkeseredett kiáltása volt, amely megmutatta a világnak, hogy él még egy nemzet a Kárpátok ölelő karjai között, amely képes hangot adni érzéseinek, vágyainak, és amely méltó dicső őseihez.

A történelem sajnos ismétli önmagát. A különbség csak annyi, hogy mostani megosztottságunkban még inkább kiszolgáltatottakká váltunk. Oda jutottunk, hogy csak a jelképek és nem a rájuk ruházott eszmék számítanak. A valóság pedig köszönőviszonyban sincs az idealizmus szülte álmokkal. Okos emberek szerint az álmokat csak akkor lehet megvalósítani, ha felébredünk. Vannak bőven közöttünk, akik nincsenek tisztában az igazi történelmi-kulturális értékekkel, de pózolnak, feszítenek naphosszat egy-egy székely zászlóval. A díszmagyarkodás korát éljük, ahol nem az a lényeg, hogy ki mit tud, mit tesz a kö-

zért, hanem az számít, ki milyen látszatot tud keltetni a demagóg beszéddel, a folytonos kritizálással, uszítással. Mindent félretéve, ma is meg kell mutatnunk, hogy létezőnk, jelen vagyunk, és van elég elszántság és akarat bennünk ahhoz, hogy kilábaljunk a legnagyobb szakadék mélyéről is. Le kell ráznunk magunkról a csüggedés és az elkeseredés kínzó koloncát, és újult erővel kell nekilátnunk a nemzetmegtartó munkának.

Kátyús, gödrös választút előtt állunk. A román hatalmi gőzhengetés irányított tevékenysége a három székely megye megsemmisítésére, a térképről való letörlésére irányul. Ennek az ostobaságnak csak úgy lehet ellenszegülni, ha felébredünk a dicső múlt bódulatából, megszűnik az álmodozás, a melldőngetés, és ráébredünk a jelen halaszthatatlan valóságára. Megvalósítjuk az új erdélyi magyar egységet.

Munkálkodjunk újra együtt rendezetlen dolgaink megoldásán. A társadalmi béke, a magyar

egység helyreállítása, a gazdasági fellendülés, a tárgyalókészség a románok értelmes képviselőivel, a szekértáborok felszámolása legyenek a kezdődő munka központi témái. A népet vezetni kell, de csak azok vállalkozzanak erre, akik hitet és tehetséget éreznek magukban. Tehetségtelen vezetőkkel sohasem leszünk szabadok. Csupán szolgálk maradunk. A mindenkor hatalom kiszolgáltattottjai. A márciusi ifjak vezére, Petőfi Sándor írta: „nehezebbek az első lépések, mint mérföldeket gyalogolni”. Legyen ez az egység megvalósításának egyik legfontosabb üzenete.

Adjon az elkövetkező időszak annyi pozitív energiát, amely képes lesz az új esztendő végéig is átsegíteni minden embert egy-egy lelkileg vagy anyagilag nehezebb időszakon. Nyugalmat, békét és további összefogást. Így esetleg az alagút végén sikerül felvillantani a fényt. Egy biztatóbb erdélyi magyar jövő fényét.

Zsigmond Sándor, Sepsikőröspatak

Nem szűkölködünk 2017-ben sem

(Folytatás az 1. oldalról)

1. Amennyiben az anyagiakra tekintünk, bizonyára elmondhatjuk, hogy nincs olyan ember, aki nem szűkölködik. Van, aki azért, mert a mindennapi kenyér napról napra kérdéses számára. Van, aki azért, mert a mindennapi szükséges dolgok mellett többet szeretne, és azt nem kapja meg.

Bizonyára sokan azt gondolják, hogy azok, akiknek sok pénzük van, nem szűkölködnek. Ha az ember gazdagságát Isten kezéből vette, és

neki ad érte hálát, akkor valóban nem szűkölködik. Viszont ha fősvény, akkor élete minden pillanatára a szűkölködés nyomja rá a bélyegét. Álljon előttünk egy példa: egyszer egy gazdag, de fősvény ember azt álmodta, hogy egész vagyonát szétosztotta a szegényeknek. Annyira átélte álmát, hogy szörnyű valóságának képzelte. Amikor felkelt, a kötél után nyúlt, és felakasztotta magát, mert úgy gondolta, vagyona nélkül teljesen értelmetlen az élete.

A hitben élő embernek azért nem kell szűkölködni, mert az Úr

az ő pásztor, aki az anyagi gondjait is meg tudja oldani.

2. Nem kell sokat forgolódni a világban, hogy rádöbbenjünk: a testiekben is szükségét szenvedünk. Az egyszerű megfázástól, enyhe betegségektől kezdve a gyógyíthatatlanokig mindegyik arra mutat, hogy szükséghelyzetben vagyunk akkor is, amikor a testiekre gondolunk. Annak ellenére, hogy az orvostudomány sok mindent meg tud oldani, mégsem tudjuk teljes mértékben kézben megvédeni életünket a betegségektől.

Azért nem szűkölködöm, mert az Úr az én pásztorom, és nem azért, mert az orvosok meggyógyí-

tanak. Mert egy-egy betegségben is Isten tud erőt és reménységet adni, és amennyiben akaratával megegyezik, ő tud meggyógyítani.

3. Látva a sok szeretetlenséget, békétlenséget és gonoszságot, abban erősödünk meg, hogy leginkább a lelkiekben szűkölködünk. Sokszor élünk szeretetlenül, noha parancsunk van arra, hogy ellenségeinket is szeretnünk kell. Milyen sokszor élünk békesség nélkül, pedig tudjuk, ő a mi békességünk, és nekünk ezt kellene megélnünk és továbbadnunk. Sokszor úgy érezzük, valamilyen oknál fogva megsérül önző világunk, és ennek következtében elveszítjük türelmünket megkeserítvén önmagunk és embertársaink életét. A legnagyobb szükségünk pedig az, hogy nem érezzük szükségét annak, hogy naponta ápoljuk közösségünket a mennyei Pásztorral.

4. Azért nem fogunk szűkölködni a 2017. év egyik napján sem, mert gazdag pásztorunk van, és nem azért, mert annyira gazdagok lennénk. Azért, mert az ő kezébe tehetjük le az anyagiakat és a testieket is. Mert ő vezet a lelkiekben, ő a szeretetünk, a békességünk.

Bizzuk újra életünk minden területét arra, aki mind testi, mind lelki szükségünkre gondot visel, sőt még mindazt a rosszat is, amit e siralomvölgyben reánk bocsát, a javunkra fordítja; mivelhogy ezt megcselekedheti mint mindenható Isten, s meg is akarja cselekedni mint hűségese Atya.

Bizzuk újra életünk minden területét arra, aki mind testi, mind lelki szükségünkre gondot visel

Presbiter a presbiterekhez

Sokszor felvetődik a kérdés, mi a presbiter feladata. Egyesek úgy válnak presbiterekké, hogy nem is igazán tudják, mit vállalnak. Honnan tudhatjuk meg, mi a feladatunk? A keresztyén ember legfontosabb útmutatója a Biblia. A református embernek a Szentírás után a Kánon a másik iránytűje.

A Szentírás és a Kánon arról beszél, hogy a presbiternek nemcsak az a feladata, hogy az anyagiakra és az egyházi épületekre (templom, parókia stb.) figyeljen. Ezek is fontosak, ám van ennél fontosabb feladat is. „Viseljétek gondot magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek...” Pál apostolon keresztül nekünk, ma élő, szolgálatot vállaló presbitereknek is üzeni az Úr. És nemcsak a Szentírás, hanem a Kánon is többről beszél, mint az anyagiakkal való gazdálkodás.

Először vizsgáljuk meg: kié az egyház? Sokan úgy vélik, a lelkipásztoré. Mások a lelkipásztor mellé még odasorolják a gondnokot és a presbitériumot. A harmadik felfogás szerint az egyház a miénk. A fenti három állításból azonban egyik sem igaz. A Szentírás szerint az egyház Istené. De ránk bízta, hogy viseljük gondját. Gondoljuk el: tulajdonunkra vigyázunk, de ha kölcsönkapunk valamit, sokkal fokozottabban vigyázunk rá, mert azt vissza kell adnunk a tulajdonosának, el kell számolnunk vele.

Azt is fontos figyelembe vennünk, hogy nem egy olcsó, értéktelen dologról van szó, hanem drága, értékes kincsről, hiszen Krisztus életét adta érte. Minden egyes egyháztagért. Ennek a tudatnak óriási felelősséggel kell eltöltenie minket.

Kitől van a megbízatásunk?

Kétféle megbízásról beszélünk: isteni és emberi megbízásról. Az ige szerint Isten Szentlelke tett minket őrizővé, az emberi megbízást pedig a gyülekezettől kaptuk a megválasztás alkalmával. Nem mindegy tehát, mit miért teszünk. Azért dolgozom, mert megválasztottak? Mert az elvárásoknak akarok megfelelni, vagy másoknak akarok bizonyítani? Így akarom elérni, hogy felnézzenek rám?

A Szentírás szerint „a közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedéseinek tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: legeltessétek Isten közöttetek levő nyáját, ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeedésből, hanem készségesen, ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.” (1Pt 5,1–4)

Egy alkalommal Abraham Lincoln amerikai elnök elment egy rabszolgapiacra. Megfigyelte, hogy az egyik helyen egy csinos, fiatal

lány miatt az egyik rabszolgatartó mindenkit próbál felüllicitálni. Lincoln érezte, hogy az illető személy nem azért harcol a lányért, mert dolgoztatni akarja, hanem más szándékai vannak. Így hát az elnök is beszállt az árverésbe, és megvásárolta a lányt. Amikor kifizette, írt egy felszabadító levelet, odaadta a lánynak, és azt mondta: mától kezdve azt teszel, amit akarsz. Erre a lány azt válaszolta: Lincoln úrnak szeretnék szolgálni.

Nem a jó pontokért

Ilyennek kellene lennie a mi szolgálatunknak. Ne azért, hogy jó pontokat, „piros” pontokat szerezzek. Hanem azért, mert hálás vagyok Istennek, amiért egyszülött fiát adta értem! És akkor már nem külső kényszer hajt, hanem belső késztetés vezérel. Akkor már nem izzadságszagú az, amit teszek, hanem örömteli.

Lehet, sokan azt mondják, nincs időm minderre. Kedves testvérem! Mindenkinek arra van ideje, amit fontosnak tart. Mindaddig, amíg azt hiszem, hogy az én időmről, pénzemről, érdememről van szó, addig nehéz lemondanom ezekről. Miután rádöbbenek, hogy mindez nem az én ügyességemnek az eredménye, hanem Isten ajándéka, már sokkal könnyebben tudok áldozatokat hozni. Már nem beszélek az én időmről, az én pénzemről, az én érdememről.

A keresztyén szolgálatnál nincs csodálatosabb és hasznosabb időtöltés.

Ferenci István

Presbiteri Szövetség: eltelt egy év

Újra elmúlt egy év, és visszatekintve megvizsgáljuk az eltelt időszakot. Ezt máskor is meg szoktuk tenni, de egy közgyűlés alkalmával tüzetesebben kiértékeljük az elmúlt esztendő eseményeit. A 2016-os évben nem sokat hallattott magáról az *Üzenet*ben egyházkerületünk Presbiteri Szövetsége, de ez nem azt jelenti, hogy nem tettük a dolgunkat. Rendezvényeink, konferenciáink száma nem csökkent, és az egyhetes presbiter-továbbképző tábor sem maradt el. Csak a beszámoló hiányoztak...

A Presbiteri Szövetség évi közgyűlését Marosvásárhelyen a Szabadi úti egyházközösség gyülekezeti központjában tartottuk november végén. Egyházkerületünk 15 egyházmegyéjéből egy kivételével jelen voltak az elnökségek képviselői. A beszámolókból kiderült, mindenhol tartottak konferenciákat és más presbiteri tevékenységeket.

Szentháromság vasárnapján Kolozsváron a református egység napja keretében a magyarországi testvérszövetséggel közös standot állítottunk fel. Itt újságokat, folyóiratokat kaphattak az arra járók, és ismerkedhettek a szövetség

munkájával. Július 25–31. között Parajdon tartottunk továbbképző tábort. Amíg az első három tábor alkalmával nem érte el a résztvevők száma a húszat, 2015-ben már mintegy ötvenen voltunk, idén pedig a hatvanat is meghaladtuk. Sógor Árpád ifjúsági lelkipásztor és családterapeuta *A presbiter erőforrásai* címmel játékosan vezetett rá bennünket az általa feltett, valamint a bennünk felmerült kérdések

válaszaira. Vasárnap a záró istentiszteleten néhány többszólamú énekkel köszöntük meg Istennek a gondviselését, valamint a parajdiak vendégszeretétét. Természetesen a délutáni kirándulások idén sem maradtak el: régi, többségében 14. századi templomokat látogattunk meg. Újra volt egy tartalmas, felüdítő presbiteri táborunk.

Az egyházkerületi presbiteri konferenciát szeptember 2–3-án Sepsiszentgyörgyön szerveztük meg, ahol Bartos Károly komollói

lelkipásztor tartott előadásokat. Szövetségünk rendezvényei mellett az elnökség részt vett Magyarországon és Kárpátalján, valamint a Királyhágómelléki Református Egyházkerületben a testvérszövetségek által szervezett találkozók.

Természetesen nemcsak a múltba nézünk, hanem a jövőbe is tekintünk. Jövőre a nyári továbbképző tábor iránt nagy az érdeklődés, ezért valószínű, hogy két alkalmat fogunk szervezni. Másik tervünk a kerületi konferencia, ahova a reformáció 500. évfordulója alkalmából ötszáz résztvevőt várunk. Harmadik tervünk megvalósítása a legsürgősebb. Kértük a 2017-es református zsebnaptár nyomtatását, és felvállaltuk mintegy 1200 példány szétosztását, megvásárlását. E három nagyobb terv mellett Isten segítségével 2017-ben is lesznek helyi, körzeti és egyházmegyei konferenciák. Köszönetet mondunk az egyházkerületünk vezetőségének, az espereseknek, lelkipásztoroknak, a presbitereknek és feleségeiknek az egész évi támogatásért. Isten gazdag áldása legyen életükön, szolgálatukon! Boldog, békés új évet kívánunk!

F. I.

A Presbiteri Szövetség évi közgyűlését Marosvásárhelyen tartották

A döntéseknek viselni kell a következményeit

(Folytatás az 1. oldalról)

és a Gold Coast-i közösségben szolgáltam egy-egy vasárnap.

– *Hány magyar él Ausztráliában, mekkorák a gyülekezetek?*

– Mintegy százezer magyar él. És csupán kétezer címet tartanak számon: nagyjából ennyi családdal, személyel tartják fenn valamilyen szinten a kapcsolatot. Ez nagyon kevés. Brisbane-ben és Gold Coaston különben – ahol nincs más magyar nyelvű szolgálat – nagyon vegyes a közösség. Ez utóbbi helyen például istentisztelet alkalmával egy Aradról elszármazott pünkösdistá család énekelt a hét gyermekével – angol nyelven. De úgy érezték, hogy a közösséghez tartoznak. Hasonlóan a katolikusok is elmondták az *Üdvözlégy Máriát*.

Egy átlagos vasárnapi istentiszteleten amúgy 50-60, különleges alkalmakkor 100 személy vesz részt. Ezekre hárul az egyház és a lelkipásztor fenntartása is, mert az állam nem támogatja az egyházakat. Brisbane-ben jobb a helyzet, ugyanis Kovács Lőrinc lelkipásztor egyúttal tiszteletbeli konzul is, így rengeteg adat birtokában van, és sok magyarral tud kapcsolatba lépni.

– *Milyen kérdések merültek fel a találkozások alkalmával, miben kérték a püspök úr tanácsát, segítségét?*

– Elsősorban arról beszélünk, milyen formában tudnának a magyar református egyházhoz tartozni. A Generális Konvent a Kárpát-medencére vonatkozik, ezért az ausztrálieiak úgy tudnának csatlakozni, ha a konventet alkotó egyháztestek közül egyesek lemondanának egy vagy két helyről az ő javukra. Javasoltam, hogy az erdélyi egyház az ausztráliei javára átadna egy helyet. Ezt viszont csak abban az esetben lehet megtenni, ha az ottani négy gyülekezet létrehoz egy szervezetet, amely képviselheti a gyülekezeteket a konventben. Közös múltunkat, akár hitvallási szempontból is – vallásos irodalom, missziós iratok –, csak úgy lehet fenntartani, ha kapcsolatot ápolnak a Kárpát-medencei

reformátussággal. Jelen pillanatban a helyzetük ugyanis bizonytalan, mert a lelkészutánpótlás nem megoldott.

Nyitottabbak voltak azonban egy másik kérdésben: a román ortodox egyház mintájára a reformátusnak is lehet kiküldött missziós lelkipásztor. Ez azt jelentené, hogy – amennyiben hozzánk, Erdélyhez tartoznának – a fizetést a román államnak kellene biztosítania

számukra. A külföldön szolgáló missziós munkát végző ortodox papok ugyanis nem kis összeget kapnak.

A beszélgetéseken elhangzott: nagy szükség volna ifjúsági munkát végző személyekre, vallásánarra, illetve léteznek olyan jelentős magyar lakossággal rendelkező városok, ahol új gyülekezeteket is lehetne alakítani.

– *Másfél évtizeddel ezelőtt lelkészhiányról beszélünk. Ma már négyen szolgálnak Ausztráliában. Minek tulajdonítható, hogy mind a négy lelkipásztor erdélyi?*

– A százezer magyar jelentős része nem erdélyi származású. Az, hogy mind a négy szolgálattevő erdélyi, egyrészt Csiha Kálmán püspöknek köszönhető, aki először járt ott, és próbálta megszervezni a gyülekezeteket, Dézsi Csabát be is iktatta Melbourne-ben. Másrészt annak, hogy mi itt Erdélyben másként gyakoroljuk a szolgálatunkat, másképp viszonyulunk az emberekhez. Ezt pedig mindenhol látják és érzik. Ezért is mondták nekem ottlétem alkalmával, hogy ha valami történik, akkor is Erdélyből küldjünk lelkipásztort, mert azokat ismerik és szeretik.

Ausztráliei lelkipásztorok a püspökkel: Kovács Lőrinc, Dézsi Csaba, Kató Béla, Szabó Attila és Péterffy Kund

– *Ausztráliába több hullámban érkeztek magyarok, ezért nehéz őket összefogni. Milyen a kulturális életük, mennyire jellemző az asszimiláció?*

– A földrésze elsősorban a második világháborút követően érkeztek magyarok, de ott elsősorban klubokban és egyesületekben (pl. délvidékiek, '56-osok, budapestiek stb.) élték meg a közösséget, egyház csak évekkel, évtizedekkel később alakult. Az egyházra is sok esetben klubként tekintettek, mint egyfajta alternatívára. A később kitelepedett magyaroknak már idegen volt a klubélet és a kiöregedő generáció, a most érkező, főleg magyarországi fiatalok pedig már az anyaországban sem éltek egyházi, közösségi életet, ezért nagyon nehéz dolgozni a rendkívül heterogén közösséggel.

– *Most is tart a kivándorlás?*

– Igen, elsősorban Magyarországról. Ausztráliában magas az életszínvonal, jó pénzt lehet keresni. A napjainkban kitelepedő fiatalok azonban hamar szeretnének integrálódni, mert ők nem háború elől menekültek, hanem anyagi jólét miatt hagyták el szülőföldjüket. Nem keresik a kapcsolatot az egyházzal, ők azok, akik azt mondják, nem kell magyarkodni.

– *Az istentiszteleten kívül milyen más közösségmegtartó rendezvényeket szerveznek a gyülekezetek?*

– Az egyházi alkalmakon kívül megtartják a nemzeti ünnepeket, éves találkozót szerveznek, a lelkipásztorok meglátogatják a családokat. Sydney-ben és Melbourne-ben is működik egy alapítvány által létrehozott, 100-120 főt befogadó ökumenikus idősek otthona, ahol rendszeresen tartanak bibliaórákat. Az épületben berendeztek egy kis múzeumot is azokkal a tárgyakkal, amelyeket az óhazából vittek ki (pl. láttam vérfoltos '56-os zászlót is), többnyire a Duna Tévé adását nézik, egyre kevesebbet használják az angol nyelvet, inkább a magyart, és soknak van honvágya. Kérdés, hogy mi lesz a hagyatékaikkal, könyveikkel, hiszen az unokákat – akik már nem tudnak magyarul – mindez már nem érdekli.

– *Vissza kevesen telepednek...*

– A repülőtéren az egyik eladó szólított meg minket, amikor hallotta, hogy magyarul beszélünk. Elmesélte, hogy '56 után telepedtek ki, ám a kilencvenes években szüleivel visszaköltözött Magyarországra, ő azonban nem tudta megszokni a környezetet, és visszament Ausztráliába. Ez is jelzi, hogy aki ott nő fel, nehezen tud beilleszkedni az erdélyi vagy anyaországi közegbe, az emigráció ugyanis egyirányú utca.

Rendkívül megható volt számomra az, amikor a sydney-i öregotthonban egy idős bácsi odajött mellém, és azt mondta, velem jön. Nem mérte fel reálisan a helyzetét, de annyira erős honvágy tört fel belőle a találkozás miatt, hogy fel akart ülni a repülőre hazajönni. Valószínűleg nem is lett volna már hova.

Elgondolkoztam, hogy adott történelmi pillanatban mindenki meghoz egy döntést, s annak jó, de rossz oldalait, következményeit is viselnie kell – mindvégig.

Somogyi Botond

Keresztyének megpróbáltatásban

A „békés” diszkriminációtól a szuperszélsőséges keresztyénpusztító genocídiumig

A keresztyénüldözés mindennapi életünk részévé vált, legalábbis nálunk hírszinten. Hírügynökségek arról számolnak be, hogy világszerte több országban érik atrocitások a keresztyéneket. Több száz keresztyén mártír jelzi világszerte az olyan intoleranciaellenes konferenciák indokoltságát, mint amire november 25–26-án került sor a bécsi érseki palota dísztermében *Keresztyének megpróbáltatásban* címmel.

A bécsi konferencia fővédnöke dr. Christoph Schönborn bécsi érsek volt, a résztvevők között politikusok, szakértők, lelkészek, médiamunkatársak vettek részt, akik a keresztyénüldözés konkrét eseteivel, a vallásszabadság megsértésének európai és világméretű problémáival foglalkoztak. Ami fontos: nemcsak azt adták a nagyvilág tudtára, hol és milyen borzalom történt már megint, hanem megoldási, cselekvési stratégiák is bőven előkerültek jogi, politikai és kulturális konkrét lépések meghozatalára.

Az első szekcióban Ján Figel az Európa Bizottság speciális hit- és vallásszabadság-védelmi aspektusait vázolta az Unión kívüli esetek kapcsán. Elgondolkodtató volt az az előadás, ami napjaink első számú keresztyénellenes országa, Észak-Korea kormányzati szintű vallásüldözésével foglalkozott. Evelina Ochab a rettegett Boko Haram keresztyénpusztító támadásait vázolta fel. A második szekció az Európán kívüli keresztyénüldözéssel kapcsolatos felelősségvállalást és a cselekvési lehetőségeket, a gyakorlati segítségnyújtás módozatait mérlegelte: hogyan segíthetünk a szíriai és a szomszéd országokban élő keresztyéneknek?

Európai házunk táján fenyegető veszélyek

Sajnos nem szükséges ezer kilométereket megtenni azért, hogy a vallásszabadság és az emberi szabadságjogok sérelmének durvább

vagy kifinomultabb jelenségeivel találkozzunk. Itt van ez napi jelenségként házunk táján is, az öreg kontinensen is. Ezért a III. szekció az európai keresztyénség helyzetét vizsgálta, a vallásszabadság összefüggésében a törvényi és politikai kihívásokat állítva előtérbe. Paul Colema az európai jogsértéseket vette sorra, amelyek kap-

Keresztyén templom. A hívek a lerombolt épület helyén imádkoznak

csán a lelkiismereti szabadságot, a szervezeti szabadságot és a szülői jogok esetenkénti megsértését elemezte. Ellen Kryger Fantini megfigyelőként valós, napi feszültséget, sérelmeket okozó jelenségre irányította a jelenlévők figyelmét, ami házunk táján leselkedik veszélyként ránk. Kiváltképpen ebben a formában: a beszéd és a kifejezések szabadságának, szabadosságainak nyilvános és magánjellegű sérelmei, az így keletkezett sérelmek gyógyításának lehető-

ségei. Ugyancsak itt van az európai keresztyén „migránsok”, menekültek különleges helyzete is vallásszabadságuk és zaklatásaik mindennapi drámáival. Ezekről a körünkre égő kérdésekről szolt előadásában José-Luis Bazán, az Európai Katolikus Püspöki Konferencia (COMECE) jogtanácsosa. A IV. szekcióban pedig az európai keresztyénekért viselt felelősségről tárgyaltak. Robert Clarke kényes, de valós problémára irányította rá a figyelmet: a jogi-törvényi felelősségre a kormányzati megszorítások tekintetében, melyek a vallásszabadságot érintik nemzeti és nemzetközi szinten.

A 21. századi szuperextrémizmus, a brutális gyilkológépek feltartóztatásáért

Az évenkénti mintegy 200-300 ezer mártír vére nemcsak az égbe kiált, hanem igen komoly erkölcsi kihívás a 21. században annak átgondolására, hogy mire képes a bűneset következtében a modern, de lélek nélküli, növekvő számú terrorista sereg a lekülönbözőbb színekben, titkos és kevésbé titkos finanszírozással – zavaros és értelmezhetetlen hatalmi célkitűzésekkel. Minden ilyen konferencia ennek a gyilkológéppé formálásnak a feltartóztatására tett próbálkozás.

Ébreszteni, riadóztatni szükséges a közvéleményt, amelyik hamar megszokja a borzalmakat. Sajnos a keresztyének elleni napi, heti atrocitásokról alig vagy egyáltalán nem esik szó a sajtóban. És az ilyen konferenciákról sem – vajon miért?

Mindenesetre azokat az erőket, amelyek a keresztyénvédelemben tehetnek valamit, vagy a keresztyénség üldözésének a mai formáit naprakészen ismerik – össze kell fogni! Luxus magukra hagyni azokat, akiknek erejét hatékonyabban lehetne egyesíteni – százezrekért, milliókért. Ha nem lesz béke a világvallások között, nem lesz béke a földön a népek, az országok között sem. Már a 90-es években megírta P. Berger valláskutató, hogy vége a szekularizáció folyamatának és hazugságainak, s eljön a 21. században a világvallások soha nem látott felvirágzása. Ez szükségszerűen vonja magával az egymással való kemény versenyt. Például a keresztyénség-izlám között.

Kétezer éve tudjuk: nincs semleges állapot. Vagy Istennel az emberekért, vagy Isten nélkül sokszor az emberek, önmagunk ellen. És ez mindannyiunk számára igen sürgető, alapvető kihívás, felhívás. Vajon tudunk-e helyes választ adni a kihívásokra – itt és most? A világméretű problémákra lokálisan érvényes, hatékony választ? A bécsi konferencia erre volt kitűnő és jól működő példa. Hogy ne a fekete karácsonyok felé meneteljen korunk embere és emberisége, hanem keresse meg és erősítse fel a remény pillákoló fényeit...

dr. Békefy Lajos

A konferenciák nem biztos, hogy megoldják az egyre növekvő keresztyénüldözést

Ez az a nap, mit az Úr szerzett

250 éves a magyarbényei templom

A nagyenyedi egyházmegyéhez tartozó magyarbényei egyházközség hálaadó istentiszteletre gyűlt össze november 20-án. A parókia udvarán a gyülekezet lelkipásztora, presbitériuma és a vallásórás gyermekek fogadták Kató Béla püspököt. *Ez az a nap, mit az Úr szerzett* – csendült fel gitárkíséretben a gyermekek ajkáról az ének. Demeter-Erdei Zoltán helybéli lelkipásztor az énekben is elhangzott 118. zsoltár ismert mondatával köszöntötte a vendégeket.

A megújult 250 éves templom zsúfolásig megtelt ünneplő hívekkel. Kató Béla püspök 1Kir 8,27–30 alapján hirdette az ígét. Rávi-

lágított arra, hogy a hálaadó istentisztelet lehetőséget teremt az Isten, és nem a magunk ünneplésére. Jól-lehet a salamoni és a magyarbényei templom – építésének idejét, méreteit, felszereltségét – építésének idejét, méreteit, felszereltségét – teljesen különböző, mégis a legfontosabb szempontból hasonlít. Mindkettő az imádság házaként szolgált. A püspök az ige-hirdetésben az imádság megtartó erejét hangsúlyozta a belső békeség megtalálása érdekében. Imádkozni kell a belső

Megújult a templom. Hálaadó istentisztelet Magyarbényén

Kicsik és nagyok együtt imádkoznak a templomban

és külső ellenség támadásakor, betegségek és természeti csapások esetén, de még a hittől, templomtól eltávolodottakért is, hogy Isten háza nekik is lelki otthonukká váljon. A beolvadás nagy veszélye fenyegette az ószövetségi népet, és fenyegeti a mai magyarbényei közösséget is. A püspök Isten áldását kérte a magyarbényei gyülekezetre, hogy hitben és nyelvben megmaradjon.

A jelenlevőket
Gudor Kund Botond

nagyenyedi esperes köszöntötte, majd Demeter-Erdei Zoltán lelkipásztor a Hab 2,1 alapján szólt az egybegyűltekhez. Ezt követően a magyarbényei gyermekek műsora, a felnőttkoros ünnepi énekei, szavalatai következtek. Az egykori magyarbényei lelkipásztorok személyes hangvételű köszöntése után a gyülekezet a templomot és annak felújítását bemutató fényképes vetítést tekinthette meg. Záróének és áldás után a templom udvarán levő kopjafa leleplezésére került sor, amelyet erre a jubileumi alkalomra állíttatott a gyülekezet. A hálaadó ünnepnapot a bethlenszentmiklósi Csillagszeműek néptáncsoport és Köpeczi Sándor Attila operaénekes ünnepi műsora, valamint szeretetvendégség zárta.

A nap végén újra megfogalmazódott: ez valóban az a nap volt, amit az Úr szerzett, és amelyen mindannyian örvelezhetünk.

D. E. Z.

In memoriam Molnár József Károly

Az örök hazába távozott 91 éves korában az Isten kegyelméből tisztességben vénségre jutott tiszteletes úr. Mind a két jelző tartalmát mélységesen kimerítette: tiszteletes volt, aki nem magának, hanem a Mindenhatónak és egyházának vívott tiszteletet. Talpig úriember volt, aki soha nem feledkezett el arról, hogy nem a papi civil teszi úriemberré, hanem a tartását adó erős hite és az a mély alázata is, amellyel megemelte a mindig keze ügyében, nemcsak fején hordott kalapját.

1925-ben született a Fehér megyei Magyarlapádon több nemzedékre visszamenő református lelkipásztor családban. A nagyenyedi Bethlen Gábor Református Kollégiumban tanult, közben pedellusságot vállalt költségei fedezésére. Teológiai tanulmányait Kolozsváron kezdte. Tanulmányai idején anyagi gondjainak enyhítésére püspöki engedéllyel Magyarherpe szórványgyülekezetben szolgált. A teológia elvégzése után Nagybányán volt segédlelkész, 1951–1981 között Missztótfaluban és szórványokban, bányásztelepüléseken (Erdő-

száda, Borpatak, Láposbánya, Miszbánya, Miszmogyorós) teljesített lelkészi szolgálatot. Itt kötött házasságot a neves orgonaépítő mester, Szabó Gy. László lányával, Ibolyával. Házasságukat három gyermekkel áldotta meg Isten. A falu híres szülötte, Misztótfalusi Kis Miklós nyomdász és bibliakiadó emlékét hű-

séggel ápolta a nehéz időkben is. A fokozatosan háttérbe kényszerített egyházi életben elkezdődött a gyülekezeti levéltárak hatóság általi begyűjtése. Ekkor sajátos mentési manőverbe kezdtek a parókia: a középkori kódexmásolók szorgalmával átmásolták füzetekbe az anyakönyvek tartalmát, megmentve ezzel a népszerű adatokat igazoló több száz éves dokumentumokat a teljes megsemmisüléstől. Amikor szülőfaluja lelkészi állása megüresedett, a magyarlapádi gyülekezet összefogott, hogy ő nyerjen a pályázó lelkészek közül. Így folytathatta édesapja munkáját a faluban és szórványában, Asszonynépén.

A 90-es években belefogott egy újabb feladatba: a néphagyományt, falutörténetet, szórványgyülekezet-pusztulást könyvbe foglalni.

Nagyvárad nyugdíjas éveit mozgalmassá tette, őt pedig fáradhatatlanná az újabb és újabb tanulmánykötetei írása, szerkesztése és kiadása. Az utóbbi esztendő meg-megrokkantó betegsége próbára tette őt és családját is, de mindig felegyenesedett, ott folytatta, ahol a betegség előtt letette tollát. Rövid, két világ közötti öntudatlan állapota után hívta haza Teremtő Istene november 26-án.

Veres-Kovács Attila

Hírek – Események

• **Egyházmegyei napot** tartott december 3-án a Maros-Mezőségi Egyházmegye a marosvásárhely-alsóvárosi református temp-

lomban. A nap keretében bemutatták az egyházmegye lelkipásztorai által írt áhítatos könyvet, a Gordonka együttes és a mezőbodoni reformátusok vegyes karának lemezét. Az egyházmegyei nap nőszövetségi közgyűléssel zárult.

• **Adventi kórustalálkozót** tartott a Küllői Egyházmegye december 4-én. A 8. alkalommal szervezett találkozónak ezúttal a

nyárádmagyarósi templom adott helyet. Kovács Szabolcs, a szervező Nyárádszentimrei Egyházközség lelkipásztorának igehirdetését követően 15 kórus szolgálata következett.

• **Lelkészeiktatás Piskin.** Ünnepeles keretek között iktatta be nemrég hivatalába Zsargó János hunyadi esperes Czuhai Miklós Csaba református lelkipásztort. Bár a mintegy 400 főnyi magyar közösségben alig 100 református lélek dicsőíti Istenünket, a gyülekezet 150 éves temploma megtelt, hiszen a gyülekezeti tagok mellett a dévai Téglás Gábor Elméleti Líceum diákjai és pedagógusai, a szomszédos gyülekezetekből érkezők, valamint meghívtak is részesei voltak a történelmi pillanatnak.

• **Károli Gáspár-díjjal** tüntették ki Ősz Sándor Elődöt, egyházkerületünk levéltárosát. A díjat Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere és Fülöp Attila egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős helyettes államtitkár adta át Budapesten.

Balog Zoltán szerint huszonhét évvel a rendszerváltozás után még mindig rengeteg értéket kell megmenteni, közkinccsé tenni. Az egyházi kultúra egyszerre sajátos és egyetemes, ez utóbivá pedig azért válik, hogy képes a dialógusra. Fontos, hogy ebben a társadalomban vannak olyan közösségek, amelyek felülemelkednek ezen az elképzelésen, és azt gondolják, hogy küldetésük nemcsak saját magukra, hanem az egészre vonatkozik. Ilyen közösségek az egyházak, amelyeknek szolgálata kifelé irányul, ame-

Ne jussunk a szászok sorsára

150 éves a somogyomi református templom

Istennek adott hálát templomának fennállásáért a Somogyomi Leányegyházközség. A 87 lelket számláló gyülekezetnek 150 éves temploma zsúfolásig megtelt. A kis templomot 1866-ban Horváth Márton földbirtokos és családja adományából építették. Szegedi László missziói előadó igehirdetése után a gyülekezet lelkipásztora, Hajdú-Nagy István köszöntötte az ünneplő gyülekezetet.

Ambrus Attila főgondnok után Komáromi István lelkipásztor – aki 1978–1982 között szolgált Somogyomban – emlékezett vissza a régi időkre. Vetési László egykori somogyomi beszolgáló lelkész szintén felidézte emlékeit. Megemlékezett Péter Jenő bácsiról, aki falumúzeumot hozott létre, megírta a település történetét, majd a falu krónikása lett. Vetési figyelmeztette a hallgatóságot: szeressék a templomukat, hogy ne jussanak a szomszédságban található szász templom sorsára, amelyet jelenleg raktárként használnak.

Péter Jenő, a somogyomi leányegyházközség volt gondnoka elmondta, hogy a reformátusok mindenben élen jártak: fafűtéssel melegítettek, villanyt vezettek be, később a gázt. Péter Jenő felemlítette a régi egyházi vezetőket, akikről csak a tisztelet hangján lehet szólni, és hálát adott a Jóistennek, hogy újra egy felkészült tiszteletes úr és tiszteletes asszony került a küllői álmasi és somogyomi egyházközséghez. Köszönetet mondott az egyházi vezetőknek, hogy lelkes házaspárt küldtek, akik sok színes programmal újra életet varázsolnak a gyülekezetek életébe. Egykor az anyanyelvüket nehezen beszélő magyar gyerekek most szépen, érthetően énekelnek és szavalnak.

lyek nem önmagukért, hanem a világot értnek – mondta. Ősz Sándor Előd levéltáros egyik legfontosabb munkája az erdélyi református Kálvin-bibliográfia összeállítása. Egyháztörténészként főbb kutatási területei a gyülekezetektörténet, az iskolatörténet és a felekezetek közötti kapcsolatok.

Az egykori bibliafordító, Károli Gáspár nevét viselő díjat 1997-ben alapította az akkori kulturális minisztérium, és azóta évente egyszer adják át olyan embereknek, akik a hittudományok területén maradandót alkotva gazdagították a magyar vallásos és szellemi életet, valamint kimagasló eredményeket értek el a biblikus tudományok terén.

• **„Fekete” restitúció.** Románia kormányának restitúciós bizottsága a decemberi hónap folyamán újból elutasított tíz restitúciós kérést, amely 15 szászvárosi ingatlanra vonatkozott. Amint Ballai Zoltán gazdasági előadó-tanácsos világhálóra feltett bejegyzésben fogalmaz: a román kormány és bizottságának értelmezése szerint a református egyháznak soha semmilyen köze nem volt és tulajdonosa sem volt a szászvárosi Kún-Kollégiumnak, sem a szászvárosi árvaháznak, szórványinternátusnak, a Református Felső Kereskedelmi Iskolának, sem az elemi iskolának.

Jobb és igazságosabb idők reményében, kollégiumalapító ősünk előtt tisztelegve addig is hűségesen őrizzük a szászvárosi Kún-Kollégium 1862-től keltezett iskolai iratait, névkönyveit és jelentéseit – fogalmaz egyházkerületünk honlapján, a *Reformatus.ro*-n Ballai Zoltán.

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264-433241; 0765-128601.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro
<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán